

formy se strany druhé, přehlížejí, že nalézací soud zjišťuje, že komunisté domáhají se všemi prostředky, tedy také násilím a terorem spojení veškeré státní moci v rukou sovjetů za tím účelem, by proletářskou soustavu hospodářskou zařídili v republice dělníků a rolníků, a že strana komunistická jest stranou mezinárodní a domáhá se v rozporu se sociálními demokraty násilné změny stávajících forem hospodářských a státních, jakmile poměry jí připustí, ve všech státech, tedy také v Čsl. republice. Z těchto zjištění však plyne, že nalézací soud důsledně rozeznává mezi státní a hospodářskou formou, mezi evolucí a revolucí, t. j. mezi změnou smírnou a násilnou, mezi republikou sovětů a demokraticko-republikánskou formou Čs. republiky, jak je zakotvena v ústavní listině, takže o nějaké záměně pojmu nemůže býti řeči. Právem má tedy nalézací soud za to, že závadný projev obsahuje podněcování k násilné změně ústavy republiky, zejména demokraticko-republikánské formy státu. Běže-li dále za prokázáno, že obžalovaný zastupoval zásady komunistické strany a že mu tanuly na mysli, mluvil-li o revoluci a vítězství komunistické vlády, útisk a násilí jako prostředky k dosažení mety touto stranou vytčené, zjišťuje též vědomí stěžovatelovo o smyslu řeči, jak jej soud přijal za prokázány a tím subjektivní stránku povahy zločinu podle §u 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky. Zjistiv takto veškeré znaky tohoto zločinu, vyložil nalézací soud správně zákon, podřadiv zjištěný skutkový děj právě citované stati zákona.

Čís. 1707.

Vytýkání vad bibli, by byla sesměšněna a zlehčena (§ 303 tr. zák.). Pojem posmívání se. Výrok o pachatelově vědomosťi jest výrokem skutkovým.

(Rozh. ze dne 16. srpna 1924, Zm I 253/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. února 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem podle §u 303 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 9 a), 10 §u 281 tr. ř. Důvodu čís. 10 §u 281 tr. ř. vůbec neprovádí. Dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá a) že ve zjištěném výroku stěžovatelově nelze spatřovati posmívání se (učení církve státem uznané), poněvadž prý v něm není znaku, odůvodňujícího posměch. Spíše by bylo lze mluvit o zlehčování, avšak v tom směru vyloučil prvý soud trestný úmysl obžalovaného, b) že prvý soud zjistil neprávem, že si obžalovaný byl vědom, že se svým výrokem posmívá (učení církevnímu), ve skutečnosti prý takové vědomí neměl. Avšak zmateční stížnost jest v onom směru neodůvodněna, v tomto není provedena dle zákona. Ad a) Posmívání se některé osobě nebo věci znamená určitý způsob zlehčování jí a sice zlehčování takovým způsobem, že se o osobě nebo věci uvádí skutek, nebo příkládá se jí domnělá vada, pro kterou upadá v posměch, po případě v nevážnost. V tomto případě jest zjištěno, že obžalovaný vytýkal bibli, která jest, — jak správně uvádí rozsudek — základem učení všech

křesťanských církví, uznávajících učení zjevené, že obsahuje plno chyb a nesmyslů a nehodí se pro současný život. Vytýká tedy bibli vady, aby ji sesměšnil a zlehčil, a tím uvedl v posměch na bibli založené učení křesťanských církví, státem uznaných. Ad b) první soud zjistil, že se obžalovaný posmíval bibli a tím učení státem uznaných církví věd o m ě, a své přesvědčení v tom směru náležitě odůvodnil. Tímto skutkovým zjištěním, jemuž zmateční stížnost není s to vytknouti některou z vad čís. 5 Šu 281 tr. ř., jest zrušovací soud vázán (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Pouhým popíráním subjektivní viny a brojením proti přesvědčení soudu v tom směru v rozsudku obsaženému neprovádí stěžovatel věcněprávního zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. dle zákona. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaného jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 1708.

Četnictvo jest samostatným oddílem československé armády ve smyslu článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863.

(Rozh. ze dne 16. srpna 1924, Zm II 56/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 6. listopadu 1923, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem Šu 488 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Neprávem namítá zmateční stížnost obžalovaného s hlediska zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že právně mylným jest názor nalézacího soudu, že četnictvo považovati jest za samostatný oddíl armády republiky Československé. Poukazuje-li na odůvodnění této námítky na to, že zákon o četnictvu ze dne 14. dubna 1920, čís. 299 sb. z. a n. označuje četnictvo za orgán státní politické správy, jež v příčině vykonávání bezpečnostní služby jest podřízeno politickým úřadům, v příčině výcviku atd. četnickým důstojníkům, v obojím směru však podléhá v poslední stolici ministerstvu vnitra (§ 2 zákona), že resortním ministerstvem četnictva jest tedy ministerstvo vnitra (§ 3 zákona), že politický úřad prvé stolice jest představeným úřadem pro četnictvo, v jeho obvodu službu konající (§ 7 zákona) a že v Šu 8 jest výslovně určeno, že ostatním úřadům civilním a vojenským četnictvo není podřízeno, přehlíží celou řadu ustanovení zákona, jež jasně nasvědčují tomu, že názor stížnosti jest pochybeným. Již § 1 praví, že četnictvo republiky Československé jest vojensky organisovaným sborem strážným. Podle Šu 6 přichází v případě válečného stavu část četnictva dohodou mezi ministerstvem vnitra a ministerstvem národní obrany k polní službě bezpečnostní určená, pod přímé velení vojska. Za účelem výcviku v polní službě povolávají se již v míru podle Šu 5 příslušníci četnictva k vojenským cvičením a podléhají po dobu cvičení vojenským zákonům a předpisům. Dle Šu